

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via del Ronco 6.

Stane za celo leto K 1'50.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

O umorjenem frančiškanku-misijonarju o. Panici v Dorni (Tripolitaniya).

Kakor znano, so umorili v Dorni (Tripolitaniya) v noči od 22. na 23. sušca laškega misijonarja o. Giustino Pacinija v lastnej sobi z bodali. Ta mlad in hraber misijonar — bilo mu je komaj 36 let, je bil že tri leta v zvezi z našo družbo.

Dne 12. prosinca 1905 bival je nekaj časa na svojem domu Camaioire, v provinciji Lucca in se je potem potovaje v Afriko zamudil nekaj dni v Rimu. Pri tej priložnosti je obiskal našo osrednjo hišo v via dell'Olmata. O tem obisku najdejo naši bralci kratko poročilo v dnevniku naše glavne voditeljice. (Mali traven 1905).

Kmalu zatem je poslal iz Derne naši glavni voditeljici svoje prvo pismo, v katerem sam omenja sestanek v Rimu. Gotovo ga ne bodo brali naši bralci brez ginjenja. Glasi se v slovenskem prevodu:

Derna, 20. mal. travna, 1905.

Vaše blagorodje!

Že dolgo časa sem se trudil, da bi našel tak list, ki se bavi le z Afriko, a zmerom zastoj.

Očitno je hotel ljubi Bog naključiti, da sem našel z listom vred tudi njegovo urednico, v Rimu namreč. Bil sem ravno namenjen vrniti se iz večnega mesta k svojemu revnemu misijonu Berna, ko sem dobil v roke naslov Vašega blagorodja. Svoje veselje nad tem sem izrazil preč. o. Antoniju da Sante Marija, vnetemu in vrlemu blagovestniku Afrike, ki je bil takoj voljan me seznaniti z urednico ljubkega lista ter ob enem glavno voditeljico družbe sv. Petra Klaverja.

Da, bilo je prve dni prosinca l. leta, ko sem imel čast, spoznati Vaše blagorodje in z veseljem se spominjam vedno onega trenutka. Našel sem namreč jedno onih duš, ki vedo prav ceniti najvažnejšo pot, ki vodi v nebesa, ono namreč, ki preskrbuje misijonarje s potrebnimi sredstvi, da morejo pridobivati duše za Boga.

Že v tem življenju Vas je hotel Bog blagosloviti; dal je namreč vidne uspehe Vaši družbi; na onem svetu pa Vas bo združil z onimi blaženimi dušami, ki bodo vsled Vašega truda in prizadevanja Boga slavile.

Oprostite, blagorodna gospa, da Vam nisem prej pisal; ne samo iz hvaležnosti, temveč tudi iz dolžnosti bi bil moral to storiti, ker ste bili tako dobri, da ste mi pošiljali »Odmev«. Pa ni mi bilo mogoče takoj pisati, ker sem po svoji vrnitvi našel toliko dela, da mi je vzelo ves prosti čas. Dokaz temu bodi, da Vam pišem danes, ko imam prvič prosti čas. Svojemu pismu prilagam kratko poročilo v slučaju, ki pojasnjuje žalostno dejstvo sužnosti, ki še vlada v tem kraju, ob enem Vaši dobri volji prepuščajoč ga li objavite ali ne.¹ Kakor hitro bom imel čas, Vam pošljem še nadaljna obvestila.

Z odličnim spoštovanjem ostajam Vašemu blagorodju najudanejši

o. *Giustino Pacini*, r. ml. br. apost. misijonar.

O. Pacini nam je v vsem še dvakrat pisal. Njegovo zadnje pismo je prišlo 12. rožnika 1907 s poročilom, kako so polagali temeljni kamen neke cerkve v Dorni. Pisal je skoro obupno in nam jasno pokazal, kolike težave je imel pri svojih poskusih, uvesti katoliško vero. Obljubil je o. Pacini še nadalje nas obveščevati, a ni prišel do tega. Namesto tega nas je pa presenetila vest, da so ga umorili; skoro gotovo je, da so si ohladili sovražni moslemeni svojo jezo nad neustrašenim blagovestnikom.

Da bi postala kri o. Pacinija seme kristjanov v polbarbarskih tripolitsanskih pokrajinah!

¹ To obvestilo je izšlo le v laškem »Odmevu«.

Oprostitev sužnjev in nje težave.

(Piše P. L. Lempereur iz družbe »očetov. sv. Duha«.)

Čitatelj se bode najbrž začetkoma čudil, ko bode našel v časopisu, kateri vedno prinaša »najnovejš« iz Afrike, članek pod tem naslovom, ali si pa bode mislil, da se hoče pisec v teh vrstah spominjati davno preteklih časov. Oprostitev sužnjev? Težave? Kako se sklada to s sedanjim časom? Pred 20 leti so vendar prinesli vsi javni časniki vest, da so omikane države zastavile vse svoje moči proti trgovini s sužnji. Danes vendar ne bode nikdo več mislil na suženjstvo?

Gotovo ni več suženjstva v daljni Evropi, ti moram odgovoriti, dragi čitatelj; pa moral bi biti v Afriki in bi bil gotovo v tej zadevi drugih misli. Jaz že dolga leta v Afriki delujem in lahko te zagotovim iz lastne skušnje, da je suženjstvo še vedno najtemnejša točka v današnjem stoletju prosvete, ki zahteva najprej razjasnila in rešitve. Zato imenujem oprostitev sužnjev še vedno veliko delo, katero nudi velike težave, o katerih se sicer ne sliši mnogo, ki pa zelo ovirajo odstranitev tega zla. Javnih sejmov s sužnji sicer ni več, vendar ti bodo marsikateri — med njimi celo taki, kateri so Afriko na svojih potovanjih samo mimogrede spoznali — priznali, da se suženjstva tamkaj žalibog še več kot preveč nahaja. Celo zmerna oblika suženjstva, v kateri se danes še upa suženjstvo pokazati in kakor se celo od vlade pripoznava in trpi, je in ostane vendar pravo suženjstvo in na ta način ostudna rana na telesu celega človeštva, na kateri trpi in krvavi brez števila udov.

Naša postaja sama je odkupila, oz. dala prostost preteklo leto 32 sužnjem. Žalibog nismo mogli rešiti treh mladih zamork, katere je smel prodati gospodar po obstoječi postavi in je to tudi storil javno pred tukajšno oblastjo, ker nismo imeli dovolj sredstev. Dvakrat so bile v naši misijonski postaji in so jokaje prosile, da bi jih rešili, pa cena je bila za nas momentano previsoka. Kje so sedaj, ne vem. Pred kratkim časom sem odkupil mater in njeni obe hčerki. Neka uboga stara zamorka, ki je bila tudi pri družini, nas je milo prosila, da bi jo odkupili in ne ločili od drugih. Toda ves denar sem bil izdal za mater in njeni hčerki. Povedal sem ji torej, da moram odkupiti najprej mlade ljudi, in jo potolažil, da bodem tudi njo odkupil, kakor hitro bom imel dovolj denarja. Žalibog ji nisem mogel do danes obljube izpolniti, čeravno je že več ko leto dnij preteklo.

V kratkih potezah Vam hočem naslikati drugo sliko: zgodovino mame Tomaževe, tako imenovane po imenu svojega prvorojenca. Oče mame Tomaževe je kupil kravo, a je umrl, predno jo je mogel plačati. Toda dediči rajnega so se rajši

ločili od njegove male hčerke, ko da bi bili dali kravo nazaj in tako je prišla mama Tomaževa zavoljo neumne živine v suženjstvo, in temu primerno so tudi ravnali z njo celo življenje, kakor sama pripoveduje. Natančnejši podatki o tem so prežalostni, da bi jih mogel tukaj pripovedovati čitatelju; dovolj, rešil sem njo in njene otroke iz tega poniževalnega položaja in plačal za to 60 mark. Tudi druge njene tovarišice so me prosile, da bi jih odkupil z njihovimi otroci, med katerimi je mnogo krščenih, pa zopet nisem imel denarja in tudi danes ga še nimam.

O, če bi v Evropi vedeli, koliko bede je skrite še celo v tej zmerni obliki suženjstva! Gotovo bi mi nikdar ne zmanjkalo denarja, in molitev pobožnih kristjanov za duševno odrešenje teh nesrečnežev bi se podvojila; kajti tudi v tem oziru so sužnji najbolj pomilovanja vredni med ubogimi zamorci. Telesno se sicer dajo z denarjem odkupiti, pa spreobrniti in jih v veri in dobrem mišljenju ohraniti, je težavno. Da to doseže, potrebuje človek milosti od zgoraj, katero je Peter Klaver v tako obilni meri zadobil. V dokaz hočem navesti eden vzgled: Pred petimi leti sem bil tako srečen, da sem v tukajšnji misijonski postaji prvič odkupil sužnja. Sekondijona, mlada zamorka, je bila sužnja pravega trinoga. Da bi ga v vsem ubogala, zvezal jo je z vrvjo in jo tako vlekel za seboj; ne da se popisati, kako grdo so ravnali z njo. Odkupil sem jo in Sekondijona je bila jedna izmed najpridnejših, ki so se pripravljale na sv. krst. Pri sv. kistu je dobila ime Gabriela. Z jednako pridnostjo in pobožnostjo je prejela potem prvo sv. obhajilo in sv. birmo. Pozneje se je omožila s Sulpicijem, posebno pobožnim, pohlevnim in delavnim mladim zamorcem. Toda nekega dne je izginila Gabriela. Sulpicij je začel takoj iskati svojo ženo in ne zastonj; a ni hotel več sprejeti v svojo hišo nje, ki je zašla na pot pogubljenja. Hudobna narava je žalibog pri njej zmagala.

Bilo je 20. marca, na predvečer zaščitnika naše misijonske postaje, ko pridem proti večeru iz cerkve, kjer sem cel dan spovedoval. V moje začudenje zagledam Gabrielo pri cerkvenih vratih. Mislim si: sv. Benedikt mi je zdaj, v zadnji uri to dušo nazaj pripeljal. Srečen vsled zopet najdene ovčice sem se hotel zopet podati v spovednico. Gabriela, ki je spoznala moje misli, me je zadržala. »Ne to«, je rekla, »nekaj drugega me je k tebi pripeljalo, poglej« — in nesrečnica mi je ponudila 20 rupijev, kolikor sem bil dal za njeno odkupnino; prinesla mi je nazaj, da bi si zopet odkupila od mene prosto pot v pogubljenje. Nisem si mogel kaj, da bi ji ne rekel: »Kako si upaš meni — in vpricho tega svetega kraja — to ponuditi! Obdrži tvoj pregrešni denar, pa povem ti, da se bodeš s tem denarjem pogubila, če boš tako delala!« Potem je odšla molče, brezčutno, ne da bi kaj odgovorila. Ven-

dar nisem zgubil upanja v njo in nekega dne bo zopet prišla, kakor marsikatera njenih tovarišic, katera je hodila po istem potu. Tudi ona bo po britkih skušnjah obžalovala sedanje življenje in bo svojo dušo in svoje srce obrnila k pravemu studentu vsega dobrega; kajti Bog je usmiljen, Njegovo usmiljenje do teh ubogih zamorskih sužnjev je veliko in On pozna njihovo k slabemu nagnjeno naravo.

Zaupam torej svojo prošnjo preblaženi Devici, mogočni odrešiteljci jetnikov, naj ona gane srca velikodušnih dobrotnikov, da bi se usmili mojih ubogih sužnjev, kajti: »Blagor usmiljenim«, kajti tudi oni bodo po Mariji dosegli usmiljenje!

Apostolska prefektura Spodnja-Cimbebazija.

(Nemška-južnozahodna-Afrika.)

Oblati Marije Brezmadežne.

Prepričani smo, da bode napravilo branje lepega pisma o. Schulte, rektorja v Omaruru, veliko veselje našim ljubim dobrotnikom, ker bodo videli, koliko dobrega so povzročili njihovi darovi.

Vaš »Odmev iz Afrike« pripoveduje v številu 3, letnika V, da se je zopet ustanovila misijonska postaja Omaruru. Božji blagoslov je vidno spremljal to podjetje. Če pomislimo, s kolikimi težavami se mora bojevati misijonsko delovanje pri sedanjih razmerah, moramo hvaležno obrniti oči k Bogu in reči, da je bil uspeh prvega leta zelo vesel.

Prva težava je protestantski misijon, kateri že več desetletij tukaj v deželi deluje in bi najrajši sam zase zahteval pravico misijonskega delovanja. Ker že dolgo let deluje, ima med domačini največji navdal ter ga pospešuje tudi to, da morajo protestantski domačini prebivati s svojimi paganskimi sovrstniki in je skušajo pridobiti za svojo vero, ker so namreč v velikih vaseh osredotočili v vojski vjete Herere. Tudi ne manjka imenovanemu misijonu odraslih katehistov, kateri so, kakor znano, zelo koristni za misijonsko delovanje, posebno če so črni katehisti ob enem poglavarji. Vseh teh prednosti mi nimamo.

Drugo težavo nam dela porazdelitev Hererov kot delavcev po celi deželi Damara. Vsak posestnik pristave dobi nekaj, k večjemu deset rodbin. Na ta način je prvič odvisno misijonsko delovanje od dobre volje posameznega posestnika, kateri lahko kot gospodar celega posestva odstrani od pristave vsakega neljubega tujca. Pa tudi recimo, da bi vsak posestnik dovolil naše misijonsko delovanje, bi vendar ostala še daljna težava, namreč

zbirati domačine različnih pristav k skupnemu poduku ker so pristave vedno zelo daleč oddaljene. Zato bomo morali gotovo še dolga leta čakati na veselje, da bi videli večje množice zbrane okoli nas.

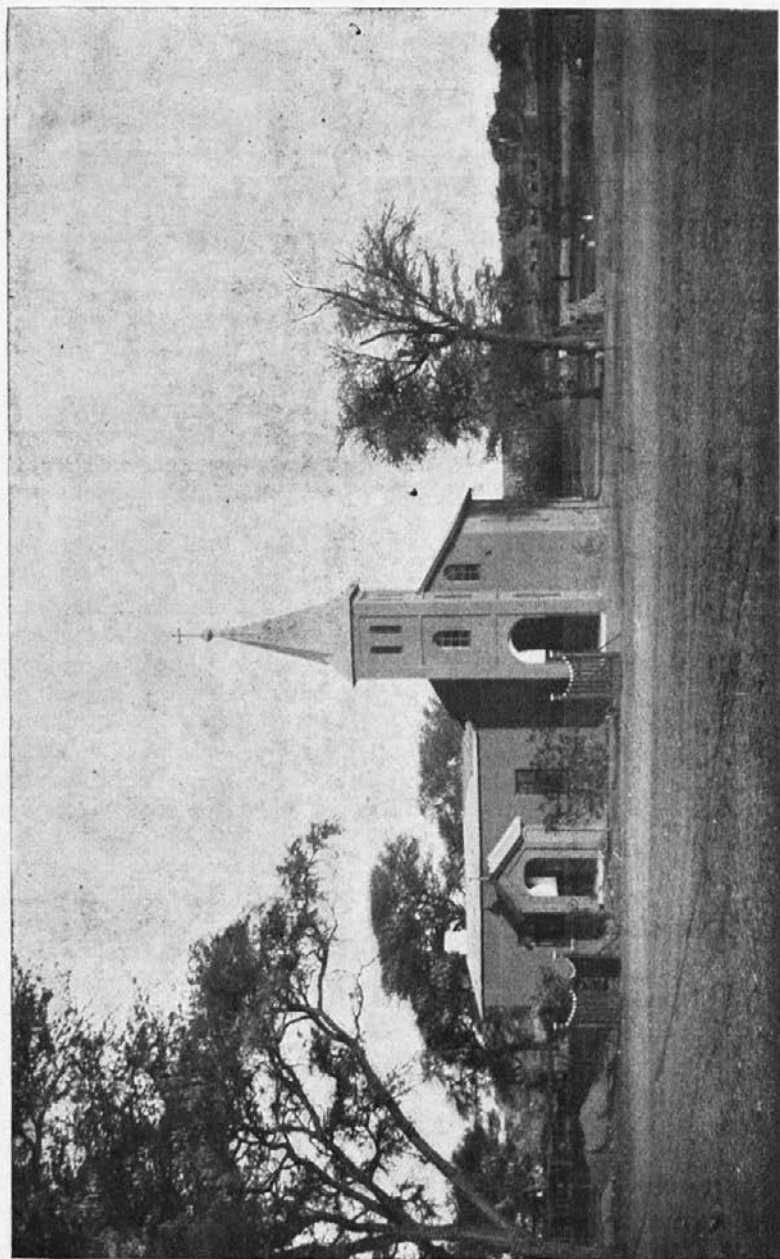
Daljna težava je draginja tukaj v deželi. Da bi vzgojili otroke v dobre katoliške kristjane, jih moramo na vsak način odtegniti slabemu vplivu in pogubnim vzgledom odraslih, in dalje časa vzgojevati in vzdrževati na misijonu. Posebno mora duhovnik pridne in nadarjene dečke, ki bi naj pozneje očetu pomagali kot katehisti, dalje časa imeti pred očmi, da mu morajo dati potrebno zagotovilo. Odkod naj vzamemo vsa potrebna denarna sredstva za nakup hrane in obleke za te uboge otroke? Starši ne morejo nič pripomoči, ker so v vojski zgubili vse svoje premoženje in tudi zdaj kot vojni ujetniki malo zaslužijo. Sicer so pa otroci uboge zapuščene sirote. Poljski pridelki so zavoljo velikega pomanjkanja vode tako mali in dragi, da bi bila taka hrana še dražja.

Tako sem Vam narisal v par besedah nekaj naših težkoč. Vi želite, da bi Vam tožili naše gorje, da bi Vam pripovedovali naše stiske; hočete nam pomagati. In ravno v zavesti, da tam v krščanski Evropi tisoč in tisoč duš v družbi sv. Petra Klaverja goreče moli za nas in z navdušenjem dela za našo stvar, gledamo mirno v bodočnost in delamo z veseljem dalje za razširjenje vere. Vaši družbi se imamo gotovo večji del zahvaliti za uspeh, katerega je dosegla misijonska postaja Omaruru v njenem prvem letu.

19. malega srpana 1906 me je vpeljal velečastiti apostolski prefekt o. A. Nachtwey, O. M. J., v Omaruru.

Dva fanta, Bečuvan Ignacij in Herero Janez, katera sta prišla z menoj sem iz Windhuka, sta delila začetkoma z menoj samoto in sta mi stala v vsem zvesto in postrežljivo ob strani. V kratkem času se je zbralo nekaj otrok in odraslih okoli mene in so prosili da bi jih sprejel v našo sveto cerkev. Po dnevu sem poučeval otroke v čitanju, pisanju in petju, na večer so pa prišli iz odraslimi v mojo sobo h krščanskemu nauku. Skoro vsak dan je prišel kak nov poslušalec. Če bi ljudij kot vojnih ujetnikov ne razpošiljali vedno sem in tje, bi imel gotovo še enkrat toliko katehumenov ko zdaj. Moral sem zato misliti, kako bi napravil večji prostor za poduk, ki bi bil ob enem zavetje otrokom, ki bivajo na misijonu. Število teh otrok je sedaj naraslo do 35.

Tudi kapele nismo imeli. Ko ni mogla mala soba za stanovanje obseči vseh ljudi pri službi božji, sem se obrnil na preč. apost. prefekta s ponižno prošnjo, da bi poslal semkaj dva brata, ki bi naj pripravila božjemu Zveličarju vsaj nekoliko vredno stanovanje. Prošnja je bila uslišana, pa le pod pogojem, da bodem sam skrbel za potrebno gradivo. Razložil sem otrokom naš položaj in vsi brez izjeme so bili pripravljeni pomagati, koliko je bilo v njihovih močeh. Sedaj se je začelo na našem misijonu živahno življenje, kamenje, pesek in blato so donašali; napravili

Nova cerkev v katoliški misijonski postaji Omaruru. (Nemško-jugozahodna-Afrika.)

so 30.000 opeke in potem vso znosili na glavi na kraj stavbe. Na božični večer smo izpolnili pogoj. Deset dni pozneje je prišel semkaj čast. brat Jožef Raub, O. M. J., s svojim bratom Antonom in začela sta z zidanjem nove kapele, katera ja bila na binkoštni praznik tega leta blagoslovljena. »Južnozahodnoafrikanški časopis« je pisal o tem nekaj dnij pozneje: »Pretečeni prvi binkoštni dan se je vršilo na tukajšnjem katoliškem misijonu slovesno blagoslovljenje nove kapele. To pomeni gotovi napredek za še mlado občino, ki gleda nazaj na svoj komaj desetmesečni obstanek. Dočim se je vsakonedeljska služba božja služila deset mesecev v mali sobici, se je končno preselila tukajšna katoliška občina na binkoštni praznik v novo hišo božjo. V sredini Omaruru ležeča je cerkva lepota in kinč za celi kraj. Že od daleč pozdravlja mimoidočega križ cerkvenega zvonika in več kot jeden se je že čudil napredku, katerega lahko naš ljubi Omaruru v tem oziru pokaže . . .«

V jutro visokega praznika je bila blagoslovljena Gospodu hiša iz mrtvih kamenov; popoldan pa smo dočakali še večjo srečo. V dobro pripravljena srca 19 katehumenov je prišla milost božja po zakramentu sv. krsta. 19 živih svetišč sv. Duha! Kako resno so se pripravljali novokrščenci na zakrament svetega krsta, se razvidi iz sledečega: Malo dnij poprej sem jih podučeval o zakramentu svetega obhajila in jim razlagal, kako morajo k vrednemu prejemu posvetiti tudi svoje telo s tem, da se vzdržijo jedi in pijače od polnoči naprej. Neka deklica je prenesla te besede tudi na prejem svetega krsta. Vzdržala se je od poldne prejšnjega dne vsake jedi. Zavoljo tega je bila tako slaba, da je med krstnim obredom omedlela.

Ti novospreobrnjenci so postali goreči kristjani. Vsak dan pridejo k verskemu poduku; kolikor jim njihovo delo dupušča, prihajajo vsako jutro k sveti maši; kakor hitro zazvoní zvonček »Angelus«, molijo »Angeljevo češčenje«, kjerkoli so, v vrtu, v hiši ali na cesti. Njihova gorečnost razveseljuje in tolaži srce misijonarja v sredi mrzlot in brezvernosti večine belih kristjanov.

Tako je božja roka blagoslovila prvo leto našega misijonskega delovanja. Tako je vstalo delo prejšnjih apostolev R. R. o. o. Duparquet, Hojan in Griffin k novemu življenju; tako so prinesle njihove molitve, njihovo delo in znojne kapljice po 25 letih sadove!

Je še sedaj potrebno, da Vam našo misijonsko postajo najtopleje priporočil? Potožil sem Vam naše težave, našo stisko in to je dovolj Vašemu dobremu, dobrotljivemu maternemu srcu! Potrebujemo nove milosti, nove moči za bodočnost, pa tudi daljno materijelno podporo. Ravno materijelno pomanjkanje nas tukaj v deželi najbolj stiska. Smem sprejeti nove otroke v notranjo vzgojevališče? Bodem lahko preživel dalje tiste, ki so že notri? Naj pride klic na pomoč teh ubogih črnih sirot do src vseh udov družbe sv. Petra Klaverja in naj je nagne, da bodo velikodušno

in z veseljem še naprej pomagali pri razširjanju vere v Južnozahodni-Afriki.

Apostolski uspehi.

Danes imamo pred seboj štiri različne seznamke o misijonskem delovanju v Afriki, ki nas v resnici zelo tolažijo in spodbujajo. Ako jih prebiramo, si lahko mi evropski katoliki vzamemo črne kristjane za vzgled ozir. pogostega prejemanja svetih zakramentov.

Iz Gabun-a poročajo očetje sv. Duha, da je sedaj pri njih vpisanih 13.939 kristjanov; imajo 11 cerkev, 11 kapelic in 57 katehetskih postaj. Očetje so v pretečenem letu podelili 1063 krstov in 288 prvih sv. obhajil.

Na Dolnjem Nigru podaje poročilo od l. 1906—1907: 1778 katoličanov, 503 krsti, 7289 spovedi, 6181 sv. obhajil. Imajo 5 cerkev, 13 šolskih kapelic in 13 katehetskih postaj.

V Centralnem Madagaskarju znaša število katoličanov 165.525; krščenih je bilo 11.371 otrok in 4698 odraslih. Spovedi je bilo 346.838, sv. obhajil 326.115 in 1390 oseb je prejelo zakrament sv. birmе.

V Marianhill (Natal) so podelili oo. trapisti od julija 1906 do julija 1907 1618 krstov, 660 prvih sv. obhajil in 527 oseb je bilo birmanih.

Kratka misijonska poročila.

Oče Darnal, očetov sv. Duha piše iz Lucula: »Spreobračanja veselo napredujejo, le nekaj starih čarovnic se še trdovratno upira. V našo posebno tolažbo je prinesel pred kratkim najuglednejši duhovnik fetišizma te pokrajine visokoč. o. superioru vsa peklenska čarovna sredstva, odpustil eno svojih žen in se poučuje z drugimi vred v naši sveti veri. Vsaki dan mu razlagamo s pomočjo velikih lepih podob, ki nam jih je poslala Klaverjeva družba, verske resnice. Ta dolgoletni pomočnik duhovnega duha, ki je toliko in toliko ljudi žrtvoval s strupenimi skušnjami, bo z milostjo božjo kmalu vnet kristjan. V kratkem se bo lahko tukajšnji misijon ohranil, kakor upamo, s pomočjo in delom naših neofitov in katehumenov, mi bomo pa lahko nove postaje ustanavljali. Lepa hvala našim dragim dobrotnikom! Bog jim plačaj! Po sv. Petra Klaverja družbi nam doposlani darovi so nam omogočili, da smo srečno preživeli najhujše čase bolezni in lakote. Letošnja žetev bo obilna, ker je med

letom precej dežilo. Bog nam daj z bogatejšo žetvijo zemeljskih sadov tudi bogato žetev duš! Nikdar pa ne bomo pozabili prositi za naše drage dobrotnike in prijatelje obilega blagoslova iz nebes!

Redka prikazen je pomnoženje zlatnikov v misijonski blagajnici, to moramo pač mnogokrat skušati, piše o. Loupias belih očetov v južni Nyanzi, ker imamo pri vedno rastoči srenji v Mulara vedno več izdatkov, oziroma potreb, ki jih naša blagajnica ne more vseh pokrivati. Naša čreda je še majhna, kakor ona prvih kristjanov v Jeruzalemu, a enako tej raste tudi naša. Poleg 150 kristjanov je še mnogo katehumenov in vsako četrletje najmanj 40—50 novokrščencev, tako da bo naša začasna cerkev (sama revščina, mimogrede povedano) kmalu premajhna in bomo morali v najkrajšem času novo zidati. Zares, naše apostolsko delovanje obeta plodonosno postati. Baleras je za krščanstvo kaj dovzeten zamorski rod. Neplodonosna in pusta zemlja je ukrepila in utrdila njih

značaj, da je popolnoma neupogljiv. Od njih pričakuje misijonar marsikako pomoč. Tako upamo in upamo mnogo, a da se uresničijo ti naši upi, potrebujemo dvoje pomoči. Predvsem molitev vseh prijateljev in dobrotnikov; kajti v boju s sovražnikom našega izveličanja se tudi mi bolj zanesemo na Mojzesovo molitev, kot na Jozvetov meč. Druga pomoč naj bi bila stvarna. Kdo me bo vendar grajal, če prosim vsakdanjega kruha za svoje črne ovčice, saj je svoj čas tudi sv. Pavel stezal roko za uboge Jeruzalemce — — —

Apostolski vikariat Natal.
Veleč. apost. vikar iz Natala, msgr. Delalje iz reda oblatov Marije Brezmadežne, nam podaja sledeči pregled o položaju vikarijata leta 1906: Misijonskih postaj 43, cerkev 56, duhovnikov: oblatov 32, trapistov 42, svetnih duhovnikov 6, bratov lajkov 210, sester 710, katolikov 20.799, krstov: otrok 1403, odraslih: paganov 820, razkolnikov 186, skupaj 2408, birm 662, spovedi 97.389, sv. obhajil 301.823, porok 186, pogrebov 672, šol 75, šolskih otrok 4716.

Celotni seznamek vseh predmetov, ki so se v l. 1907 odposlali v misijonske kraje.

V naslednjem podajemo cenjenim bralcem in častivrednim dobrotnikom kratki seznamek predmetov, ki smo jih v l. 1907. prejeli za dar in jih odposlali v Afriko. Njih vrednost znaša povprečno **27.236-60 K.**

Cerkveno orodje: 1 prenosni altar, 6 monstranc, 7 ciborijev, 12 kelihov in paten, 2 kadilnici, 8 večnih luči, 5 posodic za sv. olje, 5 parov mašnih vrčkov, dva podstavka za mašne vrčke, 6 velikih svečnikov za altar, 15 raznih svečnikov, 1 par lestencev, 1 mašna knjiga, 10 altarnih križev, 2 cerkvena in 13 mašnih zvončkov, 2 kanonovi tablici, 6 križnih potov, 1 obhajilna posodica, 1 obhajilna patena, 3 križi za previdenje bolnikov, 1 monstranca za sv. ostanke. Vse skupaj vredno: 4672-91 K.

Cerkvena oblačila: 4 pluvijale, 2 dalmatiki, 90 kompletnih mašnišnih opravi, 47 šol, 30 plaščev za ciborije, 8 blagoslovnih plaščev, 7 plaščev za kelihe, 8 burz, 21 žakličkov za sprevidenje bolnikov, 2 torbi za bolnike, 30 antependijev, 3 altarne blazinice, 1 cerkvena zastava, 1 preproga, 1 škofovski plašč, 43 oblek za ministrante, 1 lambarquin, 15 altarnih prtov, 1 prt za prižnico in 1 prtčič za pult, 4 zvonove vrvi, 3 m brokata za 1 tabernakel, proge za mašno obleko in zlate porte. Vse skupaj vredno: 7150-41 K.

Cerkveno perilo: 42 alb, 45 roketov, 47 roketov za ministrante, 48 humeralov, 53 altarnih prtov, 14 spodnjih prtov za altarje, 5 obhajilnih prtov, 256 korporalov, 313 pal, 500 purifikatorijev, 329 priprav za lavabo, 57 cingulov, mnogo altarnih čipk, ovratnikov za štole, prtčev i. t. d. Vse skupaj v vrednosti: 4229-42 K.

Nabožni predmeti: 6 velikih in 131 malih križev, 5 podob matere božje, 1 sv. Jožefa, 1 sv. Janeza Krstnika, 1 sv. Ane, 22 podob, 3 božje jaslice s figurami, 6 kotličev za blagoslovljeno vodo, okoli 5300 rožnih vencev, 1500 škapulirjev, 1 Jezušček pod stekleno streho, medalje, majhni svečniki, vaze, svetlice in druge altarne oplešave. Vse skupaj v vrednosti: 2241-07 K.

Slike: Oljnata slika z okvirjem »Madonna Sixtina«, 2 oljnati liki »sv. družina« in »sv. Peter Klaver«, 1 madona na pločevini in več drugih slik, 20 manjših slik z okvirjem, 22 večjih slik, 18 raznih slik, 266 malih podob svetnikov. Vse skupaj v vrednosti 443-54 K.

Oblačila: okoli 600 raznih oblek, sukenj, plaščev i. t. d. 1400 zamorskih oblek, 60 predpasnikov, 30 šalov, rutice za vrat in za na glavo, 222 srajc, 116 rutic, namiznih prtov in servietov, 212 žepnih rutic, 101 par nogavic, 69 kosov posteljine in raznega perila, 10 preprog, mnogo odev, zastorov, čepic, celi kosi katuna, platno, ostanki razne volne, čipk in žide, traki i. t. d. Vse skupaj vredno 3015:53 K.

Glasbeno orodje: 1 Ariston v vrednosti 30 K.

Knjige v vrednosti 3070:19 K. Pisalno orodje in material za ročna dela. Vse skupaj v vrednosti 277:92 K.

Igrače: pupe, biseri, nakitja; vse skupaj v vrednosti 277:99 K.

Pohištvo, razno hišno kuhinsko orodje v vrednosti 450:77 K.

Razno: 2 kolesi, projektilni aparat s slikami iz stare zaveze, 1 sedlo s koco, kirurško orodje, 1 daljnogled, 1 drobnogled, 1 lupa, 1 stol, 1 dežnik, priprave za potovanje, zeliščna semena, orodja, priprave za pušenje duhana, petrolejke, meh, očala, 11 ur, mnogo ogledal, mila in druge toaletne priprave, gumbi i. t. d. Vse skupaj v vrednosti 1376:85 K.

Iz dnevnika glavne voditeljice.

Rim, 20. sušca. Kakor vsako leto, smo tudi letos izrazili brzojavno svetemu očetu naše najudanejšje čestitke h godu. Očetovski odgovor, katerega nam je Nj. Svetost poslala, bo gotovo napravil vsem našim prijateljem tolažbo in veselje. Glasi se:

»Santo Padre ringrazia devoti auguri e con paterno affetto imparte apostolica benedizione V. S. e benemerito Sodalizio.

† Card. Merry del Val.»

Slovensko se glasi: »Sveti oče se zahvaljuje za udane čestitke in podari z očetovsko ljubeznijo Vam in velezaslužni družbi apostolski blagoslov.«

25. sušca. Sreda. Časniški poročevalec za poročevalcem se znajde v sicer zapuščeni via del' Olmata, da bi dobil od nas natančneje podatke o italijanskem frančiškani-misijonarju o. Pacini, kateri je bil, kakor je brzojavno poročal o. prefekt generalu frančiškanov v Rim, umorjen v Dorni v noči od 21. na 22. sušca. Prvi poročevalec od »Giornale d' Italia« se pošlje najuljudnejše domov. (Poročevalcu od »Neue Freie Presse« bi se tudi ne bi boljše godilo, če bi skušala pri nas poizvedovati.) Poročevalcema od »Corriere d' Italia« in »Osservatore Romano« damo na razpolago, kar imamo od umorjenega. Ni mnogo; dve pismi in eden članek o polaganju temeljnega kamna za cerkev v Dorni. Iz zadnjega se pa sicer jasno razvidi, da je živel neustrašljivi misijonar v vednem boju z moslemsko oblastjo, in gotovo se ne bomo motili, če pripisujemo njegovo smrt moslemskemu fanatizmu in sovraštvu do katoliške vere. — Ali se bo Italija zganila in zadobila veljavo svoji zastavi? Mogoče še le tedaj, če se bodo lotili njenih konzulov.

30. sušca. Pondeljek. Včeraj je bila v cerkvi svetega Petra ganljiva slovesnost. Sveti oče je tam sprejel Ma-

rijine otroke iz Rima in okolice in je služil za nje sveto mašo. Na vsehgodaj so že romali trumoma Marijini otroci, ki so zbrani iz vseh rimskih krogov, k apostolski baziliki. Z zastavami so šli skozi edina, pri Santa Marta odprta vrata, kjer so udje družbe »Circolo di S. Pietro« nadzorovali, v stolno cerkev sv. Petra, kjer so se postavili za, oziroma na obeh straneh konfesije. Čelo daleč iz Campagne, od Torre Pignattare, od Acqua Traversa i. t. d. so prihitele žene in deklice, ki so bile v Marijini družbi, da bi se združile z namestnikom Kristusovim v molitvi. Malo pred deveto uro se je podal papež, na čelu s častno stražo, v spremstvu kardinala-vikarja Respighi in spremljan od kanonikov in beneficijatov od sv. Petra skozi kapelico Najsvetejšega v baziliko. Med asistenco škofov Cappelletti in Panici in ceremonijskega prefekta Msgr. Riggije služil Pij X. pri glavnem altarju sveto mašo in je podelil ob koncu apostolski blagoslov. Na koncu je pripustil sveti oče predstojnike k poljubu roke in se je podal okoli pol 10 ure med istim spremstvom, ko prej, v vatikan nazaj. — Ceremonije se je udeležil samo vatikanski kapitel s semeniščem sv. Petra. Tesno pri glavnem altarju so stali predstojniki različnih kongregacij, na čelu tri centralne skupine od S. Agnese, S. Ignazio in oo. lazaristov. Ti so bili zastopani po opatu Strozzi, generalu regul. korarjev, P. Ledóchowski, D. I., generalnem asistentu, in o. Alpi, lazaristu.

2. mal. traven. Četrtek. O. Baeteman, lazarist, je predaval danes ob 4. pop. v naši dvorani o deželi in prebivalcih Abesinije. Podal je tudi kratek pregled njene zgodovine ter omenil, da je že v 3. stoletju donesel tja luč sv. vere sv. Frumencij. Posebno je povdarjal, da je to ljudstvo kljub nesrečnemu razkolu v 9. stol. ostalo jedino krščansko ljudstvo v Afriki. Ko je kazal sliko cesarja Menelika in njegove soproge Faitu, je omenil med drugim to zanimivost, da je zopet sprejel v deželo prej pregnanega katoliškega duhovnika pa samo pod tem pogojem, da drži vedno »jezik za zobmi.« Menda vlada tam ravno taka verska prostost kakor na Ruskem. Predavanje je poslušalo mnogo odličnih oseb duhovskega ter svetnega stanu. Imenujem naj m. drug.: škofo Gilberta, Jaqueta (prejšnjega nadšk. v Jassy) in Borne prejšnjega apost. prefekta v Abesiniji, o. Coulbaurx, vodit. duhovnikov Srca Jezusovega, o. Dehon, jez. o. Ledochowski, grof. Potocka, komtesi Kuefstein, Széczen in druge.

Med predavanjem se je vršil na piazza del Gesu pobjo, o katerem so pisali vsi časniki dolge članke, posebno ker sta storila dva človeka zraven smrt. O dogodku smo mi zvedeli šele na koncu predavanja. Sluga namreč grofa Széczen je videl vse ter prihitel sem, da spremi nazaj svojo mlado gospodo.

4. mal. traven. Poslanec Cameroni je interpeliral vlado radi umora o. Giustini ter radi korakov, ki jih misli sedaj vlada nastopiti. Kakor navadno, je vlada tudi sedaj zagotovila, »da se bodo morilci strogo kaznovali« in slučaj Giustini je bil rešen. Tudi zunaj mej se niso dosti brigali za ta slučaj. Premnogi časniki, kateremu smo mislili narediti uslugo z poročilom o o. Giustini, se ni toliko potrudil, da bi članek sprejel ter tako malo proslavil moža, ki je plačal svojo versko navdušenost s smrtjo, a okrcal ob enem ta čuden slučaj italijanskega protektorata.

Nedelja, 5. mal. travna. Predpoldan ob 10. uri je dovedlo več francoskih redovnic celo trumo mladih Italijank v našo dvorano, kjer jim je ponovil o. Baeteman svoje predavanje zadnjega četrta. Z velikim zanimanjem je poslušalo mlado občinstvo njegov zanimiv, tu in tam humorističen govor. Po predavanju je nagovorila pisateljica teh vrstic mladenke ter jih opomnila, naj se učijo iz tega »potovanja v Abesinijo«, kako uravnati svoje versko življenje in prepričanje. — Popoldan nas je obiskal o. Lewis Dominion, iz družbe sinov presv. Srca, misijonar v egipčanskem Sudanu.

Časopis družbe sv. Petra Klaverja.

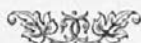

Podružnica Monakovo. 21. sušca. V polnoštevilno obiskani dvor. je predaval o. I. Malinowski iz nemške Jugo-zadne-Afrike ob navzočnosti kraljeve Visokosti gospe princezinje Ludvik Ferdinandove, kraljevih Visokosti princezinj Adelgunde, Helmtrude in Marije del Pilar in mnogih drugih odličnih gostov o početku svojega misijona, njegovem procvitu, o razmerah med vojsko in njegovem sedanjem žalostnem stanju. Po predavanju so se kazale podobe, ki jih je o. Malinowski na tako duhovit in humorističen način razlagal, da so ga večkrat prekinili v njegovem govoru splošni klici odobravanja.

4. mal. travna otvoril je ekscelenca msgr. Fröh-wirt našo letošnjo zastavo s tem, da je blagoslovil bogoslužno opravo in druge cerkvene reči, nato se pa spomnil v prisrčnih besedah velespoštovane ustanoviteljice, naše ljubljene glavne voditeljice grofice Ledóchowska in njene požrtvovalnosti, zahvalil se pa obenem tudi vsem drugim dobrotnikom. Razstava se je zaključila 13. malega travna. V izredno čast si štejemo, da smo sprejeli med mnogimi obiskovalci tudi Nj. kraljevo Visokost princezinjo Arnulf in princezinje Adelgundo, Hildegardo in Helmtrudo.

Podružnica v Trstu. Letošnja razstava, od 25. sušca do 5. malega travna, razvila se je kaj mnogobojno. Milostljivi škof Nagl je blagoslovil razstavo otvoriti in blagosloviti cerkvene

posode in obleko. Preč. župnik od sv. Antona, dr. Pederzolli, nagovoril je premnoge zunanje ude, pospeševatelje, prijatelje in dobrotnike, ker so brez lastne sebičnosti izdelovali paramente in pomagali tudi s potrebnimi denarnimi sredstvi. Visokorodna gospa kneginja Hohenlohe, namestnikova soproga sama nas je počastila s svojo navzočnostjo. Tudi več duhovnikov nam je skazalo s svojo prisotnostjo svojo blagovoljno naklonjenost.

Se Basasa

ali zgodba kumčeta nekega duhovnika.

(Piše o. Classe iz družbe belih očetov Lavigerija v Issavi).

Oh dokaj hujše kot sužnjem, ki morajo vsled pohlepa brezsrčnih ljudotržcev po denarju služiti v tuji deželi krvo-
ločnim gospodarjem, godilo se je ubogemu Basasa.

Vsakemu so ostali saj sladki spomini na proste, brezskrbne dni, ko se je drevil po rodni vasi s svojimi brati, sestrami in sovrstniki, kjer mu je ob domačem ognjišču dajala mati kadečega se manioka in sladkih patat in kjer je tolikokrat krožila iz očetove roke kupa kake osvežujoče pijače. In tedaj mu je upanje na svidenje s stariši vlilo novih moči in novega poguma. A vsega tega naš ubogi Basasa ni poznal. Tudi on je bil ubog suženj, a ne za denar prodan, temveč suženj svojega lastnega, trdosrčnega očeta izza najnežnejše mladosti. Ljubezen starišev, veseli mladostni dnevi so mu bili neznani, znani tembolj udarci in kruto, grdo ravnanje, kar je prenašal ravnodušno, kakor bi bilo samoobsebi umljivo.

Zgodaj je zgubil svojo mater in komaj je zaprla svoje oči, pozabil je tudi oče na osirotelega otroka. Zaničljivo je gledal nežno človeško cvetko, ki ni bila nič podobna močnemu in tršastemu očetu. Čemu je le na svetu? Kaj naj počne z njim? Resnično, Basasa mu je bil trn v očeh in kakor psa ga je suval, ker mu je bil povsodi napoti. Tako je preživel siromak več dni na prostem ko v hiši svojega očeta. Na polju si je iskal hrano ali si je pa tuintam izprosil od kakega usmiljenega soseda nekaj patat, ki so mu utešile lakoto, kajti doma ni imel prav ničesar. Ko je prihajal zvečer domov, smel je prenočiti pred vratni kočje ali pa v kozjem hlevu. Koze so pač imele v hiši bivališče, a lastni otrok je moral ostati zunaj koče.

Basasa je rasel, da, kljub skromnemu življenju ni usahnila slabotna cvetka, in nekega dne zapazi neusmiljeni oče zopet, da ima sina. Zakaj ga ne bi izrabil? Tako slaboten slednjič tudi ni, da ne bi mogel pasti na bližnjem griču,

njegovih koz, koristnih živalic, ki gotovo zaslužijo svojo krmo, katero naj bi jim Basasa preskrboval. Tako je torej čuval odselej čredo svojega očeta in je prehodil z živalmi bregove in doline, močvirja in vse pašnike, kjer bi le mogel najti zanje kako bilko, obenem je pa skrbel tudi za se, saj ga doma ni nič čakalo, s čimur bi si svoj glad utešil.

Prišli pa so še hujši časi, predno se je kupa njegovega trpljenja napolnila. Pred več leti so prišli v obližje njegove vasi tuji možje, s povsem belo poltjo in z dolgimi bradami ter so nosili bela oblačila; tako so mu pripovedovali; a Basasa jih ni nikdar videl. In ljudje so jeli govoriti o ljubem Bogu, ki so ga jim oznanjevali beli možje in da je oče vseh ljudi, tudi črncev. In Basasa je popustil svoje koze, ko je zvedel o tem ter hodil k sosedom, ki so postali že med tem katehumeni, da se pouči. Zdaj šele so napočili za mladega spoznavalca dnevi pravega trpljenja. Kajti kolikorkrat je oče zvedel, da se je udeleževal razlage katekizma, vedno je ravnal grdo z njim, ko je prihajal zvečer s svojimi kozami domov. »Nikdar nisem bil lačen,« pripovedoval je pozneje, »kajti udarci so me dovoljno nasitili.« Ko oče spozna, da sinu to prav nič ne koristi, mu slednjič marsikaj »lepega« obeča, le da si izbije iz glave bajke Evropejcev. A s tem tudi ni ničesar dosegel, dečko ni popustil tistih »bajk«, ki so mu bile odslej edino tešilo in tolažba v njegovem britkostnem življenju. Ko spozna oče, da tudi to nič ne izda, tedaj mu mine potrpljenje; dečka zgrabi ter ga trdno priveže z vrvjo na podboj svoje kože. Neopazovan pa se Basasa le reši ter zbeži. Poda se k svojemu ujcu v nadi, da se mu bo pri njem boljše godilo. V tem se je pa celoma motil; tu ni naletel na nič boljšega kot je imel doma. Ujec, star, zakrknjen pagan in strasten prijatelj »pombe« (piva iz banan), noče o njegovih nazorih ničesar vedeti kakor oče ter mu jih hoče na še bolj neusmiljen način izbiti, in stanoviten otrok je moral vsled tega nečloveškega ravnanja divjega pijanca nečuvno prestat. Ne zadovolji se le, da ga tudi ta priveže na podboj kože, temveč še bije s peklensko besnostjo svojo ubogo žrtev. Kam naj zdaj ta trpin beži? Se li naj poda zopet domov, ko je zašel iz dežja pod kap? Poskusiti vsaj hoče. »Tako sem se poslovil kar molče od gostoljubnega ujca,« pripovedoval je pozneje »in se napotil nič dobrega sluteč domov. Prestrašen, ne da bi zinil kako besedico, splazil sem se v kočo. A grozno, komaj me oče zapazi, prodre mi samo s svojimi divjimi pogledi do dna srca. Ob pogledu na me ni mogel več krotiti svoje besnosti ter plane proti meni. Strašno sem se prestrašil. Edina moja rešitev je bila nagel beg«

Prihodnji dan se je oglasil v našem misijonu ubog, shujšan zamorček in je prav lepo prosil za sprejem. Bil je Basasa. Našel je pot k nam, a glej — tudi tukaj, na pragu nje-

gove sreče, — bi skoro morali preganjanega siromaka napoditi. Nismo mogli nobenega dečka več v tako že prenapolnjeno hišo sprejeti. S čim naj bi jih tudi redili? Zato smo bili v vidni zadregi, bi li dečka sprejeli ali ne. Božja previdnost pa je slednjič le odločila, da napoči zanj ura rešenja. Za vse, kar je Basasa doslej pretrpel za Boga in njegov sv. nauk, naj bi bil zdaj obilo poplačan. Isti dan namreč je poslalo nebo po osebi plemenitega dobrotnika v Evropi zdatnejšo vsoto za sprejem novega gojenca in naravno se nam je zdelo, da je določena za našega ubogega izgnanca. Od ljudi zapuščenega otroka sprejel je Bog v svoje okrilje.

Basasa je ostal pri nas in kdo je bil srečnejši kot on sam! Nič več udarcev, ne slabega ravnanja ni bilo več, tudi mu ni trebalo na prostem prenočevati in trpeti lakote — vrh tega pa še pouk o ljubem Bogu, o nebesih in večnem izveličanju, slednjič pa sv. krst — oh, sreče nekdanj tako nesrečnega dečka ni možno popisati! Ne imenuje se več Se Basasa, ampak Frančišek Fakin in od dne, ko je dobil novo ime svojega plemenitega dobrotnika, je pravi božji otrok. Kako marljivo se uči, se pobožno udeležuje božje službe in je priden pri delu! Kako je izgledal ubogi otrok, ko se je k nam zatekel! Ubogo, pokvečeno drevesce, vsajeno na pustih, kamenitih tleh, se ni moglo vspenjati proti sinjemu nebemu baldahinu, ni moglo razprostrti svojih suhih vej v okužnem ozračju močvirnega paganstva. Resnično, njegovi sovrstniki so mu bili v telesnem razvoju gotovo pet let naprej. A zdaj, v solnčnem svitu milosti, ob žuborečem viru večnih resnic, opomogel si je vidno in vidno je postajal vedno krepkejši. Tudi mi se veselimo njegovega blagostanja in zremo v lepšo bodočnost. Kot katelist nam bo pozneje v pravo pomoč in kot tak je mogoče določen, da pridobi za ljubega Boga svojo pomilovanja vredno družino, svoje prijatelje, ki so ga zasramovali kot slabotnega in manj vrednega tovariša. Tudi se ne bi čudili, če bi Bog poplačal njegovo naporno življenje in njegovo stanovitnost z milostjo, da postane kedaj duhovnik. Brezdvomno je od Boga blagoslovljen in obdarovan z mnogimi milostmi in prednostmi. On, ubogi izgnanec — božji ljubljeneček.

In koliko enakih zamorčkov živi še zdaj enako bedno življenje, kakor Se Basasa. Niso li tudi ti določeni, da postanejo otroci in ljubenci božji? Kdo torej ne bi rad odprl svoje roke, da naredi iz vsakega Se Basasa Frančiška Fakin?

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.
Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.